

Ти, Господи, надія моя ...

ГОЛОС НАДІЇ

№ 6 (112),
червень-липень 2000
Виходить з лютого 1991 року

Газета друкується на добровільні пожертви і розповсюджується
безкоштовно

Дощі Божої благодаті

«Просила Росія дощу в Господа» — назвав свою працю з історії п'ятидесятницького руху на території Російсько-радянської імперії Володимир Франчук. Так, віруючі Росії та України десятиліттями просили цього дощу на суху землю безбожництва. Слізно просили. Платили кров'ю та життям за те, щоб ці дощі пролилися. І небо давало їх. Можливо, не всі бачили і розуміли це благословення. Рясний дощ пролився на початку 20-х років на Одещині, Тернопільщині та Волині. Він прогуркотів громом по цілому Радянському Союзі, оживляючи серця до нового життя.

В останні роки Господь знову вилляв дощ пізній на українську землю. І ми дякуємо Йому за це. І не тільки дякуємо за теперішній день. Ми дякуємо і за минуле. Ми згадуємо тих, хто молився, хто просив у Господа дощу. Хто працював, не жаліючи сил та життя. Історія зберегла імена та подвиги деяких Божих працівників. Але дуже і дуже багатьох ми не знаємо. Та пам'ятаємо їхні молитви і їхній подвиг.

«Ти мусиш пам'ятати всі дороги, якими водив тебе Господь» — таким був лозунг ювілейної конференції, присвяченої 75-річчю утворення Всеукраїнського союзу християн віри євангельської. Вона проходила там, де відбувався той історичний з'їзд, на якому брати вирішили об'єднати зусилля для спільної праці, — в Одесі. Ми пам'ятаємо наші дороги. Ми пам'ятаємо наших попередників. Ми молимося і дякуємо Господові за ці дороги. І ще просимо дощу на українську землю. Землю, яку любить Господь, яку благословляє. Землю, за яку ми відповідаємо перед небом.

«Не нам, Господи, не нам, але Йменню Своему дай славу за милість Твою, за правду Твою!» (Пс. 113:9).

(Замітку про ювілейну конференцію Всеукраїнського союзу ЦХВЕ читайте на 3 ст.)

Третій випуск студентів місіонерської школи «Голос надії»

30 червня 2000 року закінчилося навчання третього набору студентів місіонерської школи «Голос надії». Дружну студентську сім'ю чекає відповідальна праця: 15 братів та сестер понесуть істину Христову в різні частини Дніпропетровської, Луганської, Сумської областей, в Крим та Нижньогородську область.

Які ж враження залишилися у них від навчання в місіонерській школі, що дало воно їм? З яким думками стоять вони на старті до нелегкої праці?

Як швидко промайнули цих три місяці навчання. Тільки й згадуєш про те, як дивно Господь благословляв тут, підкріплював у вірі і допоміг набагато більше пізнати Слово Боже. Як подумаєш про те, що потрібно розлучатися нам, — серце стискається і дуже-дуже не хочеться цього.

Я вдячний Богу всім своїм серцем, що Господь покликав мене на цю працю і дав можливість навчатися в місіонерській школі. Одна лише думка турбує мене зараз і одне моління маю до Бога: «Господи, дай бути тобі в усьому вірним, дай виконати волю Твою, те, що Ти визначив, звершити мені на цій землі».

Мені здається, що за цих три місяці я пізнав Бога, зміцнився у вірі і зрозумів Слово Боже більше, ніж за три роки з дня мого увірування в Бога...

Все закінчується, і нам вже пора розлучатися, йти туди, де Бог визначив нам бути і служити Йому. Нехай Бог благословить всіх тих, хто трудиться на Його нивах і віддався Йому всім серцем (Світозар Чуль).

Швидко і невблаганно спливає час. Ще недавно ми були дітьми, ще недавно була юність. А вже й зрілий вік не за горами. Так само швидко пролетів час нашого навчання в Луцькій місіонерській школі. Час короткий, але насичений.

Від сьогодні юнаки і дівчата стають на нелегку дорогу місіонера. Що чекає їх попереду, можна тільки здогадуватися. За плечима уроки, дані Господом, навчання, яке не було лише теорією, але тим пережитим, тим вистражданим братами, яких настановив Бог вчителями. Позаду у них багато років праці на ниві Божій, досвід, який дістався ціною сліз, страждань, але в цьому всьому вони перемагали Господом Ісусом Христом.

За короткий час Спаситель зріднив нас, дав відчутти, що ми є в тілі Його, і нікого немає зайвого. Різні переживання перемог і невдач лише зміцнили дружбу. Прийшло розуміння: коли ми разом — ми сильні в боротьбі проти ворога.

Але знаю, що чекають нас поля, і не нам вибирати які. Господь — Сіяч, а ми — зерно. Не нам вибирати, в який ґрунт впасти, але потрібно бути тим землеробом, який зорює ґрунт, сіє насіння і терпеливо чекає плоду. Господь — Той, що зрошує, а ми — слуги, і все, що робимо, то обов'язок наш (Ігор Бубна).

Так, дійсно, їх чекає розлука, нелегка праця, велика відповідальність перед Господом, але, як писав один із студентів, у їх «пам'яті на довгі роки залишаться спільні молитви, евангелізації, благословенні зібрання, тепле і щире ставлення працівників місії, місійна кухня, де повар Надія Іванівна готувала смачну їжу, турбуючись, щоб студенти не були голодні і могли сприйняти все те, що їм викладали вчителі, які ділились своїми знаннями і переживаннями». І вони засвоїли ці знання і готові нести їх людським душам, які так чекають вісників спасіння.

Тож «...будьте міцні, непохитні, збагачуйтесь завжди в Господньому ділі, знаючи, що ваша праця не марнотна у Господі» (1Кор.15:58).

Місія «Голос надії» запрошує майбутніх місіонерів на навчання у місіонерську школу, яке розпочнеться на початку 2001 року.

Дощі Божої благодаті

З 1 по 3 червня в м. Одесі відбулася щорічна пастирська конференція Всеукраїнського Союзу Церков ХВЕ. Але цього разу вона була ювілейною, присвяченою 75-літтю утворення Всеукраїнського Союзу ХВЕ. Саме тут, в Одесі, були посяні перші зерна нової П'ятидесятниці, які згодом дали рясний плід. Як відомо з історії, у 1921 році після багаторічної еміграції зі Сполучених Штатів Америки в Росію (на той час це вже був Радянський Союз) повертається Іван Воронаєв. Залишивши спокійне забезпечене життя на американському континенті та авторитетне служіння, він, за покликом Духа Святого, їде у зруйновану громадянською війною голодну Україну, щоб тут проповідувати Слово Боже. З перших днів активно включається в духовну працю, і в лютому 1922 року (за іншими даними — 12 листопада 1921 року) в Одесі була відкрита нова церква під назвою «Церква християн євангельської віри». Її пастором стає Іван Воронаєв. Бог рясно благословляв працю братів, і коли в 1924

році число церков зросло до 100, виникла думка централізувати рух п'ятидесятників. 23 вересня цього року відбувся перший обласний з'їзд християн євангельської віри. З 2 по 4 вересня 1925 року пройшов другий обласний з'їзд на якому було прийнято історичне рішення про організацію Всеукраїнського Союзу. Таким чином 1925 рік, коли було прийняте рішення про організацію Союзу і почалася робота щодо його державної реєстрації, вважається роком утворення Всеукраїнського союзу християн євангельської віри.

А потім були роки активної євангелізаційної праці, народження тисяч церков по всій Україні. Був 1929 рік, коли влада різко змінила свою політику щодо віруючих. Був сумний 1930 рік, коли Івана Воронаєва арештували, арештували майже усіх керівників Союзу. Були десятиліття гонінь, зневаги та богоборства. І був рік 1990, коли знову було відновлено Всеукраїнський союз християн віри євангельської.

За це десятиліття зроблено дуже багато. І справа не просто в циф-

рах, кількості євангелізацій чи новоутворених церков. Найголовніше, що дух Святий працює сьогодні в нашій країні і люди отримують спасіння та прощення. Тому ювілейна конференція стала не лише приводом згадати пройдений шлях, але й подякувати Богові за нього, за Його щедрі дощі.

На конференції були присутні 350 делегатів та гостей. Серед них, як почесні гості, діти перших благовісників — Василя Павлова, Івана Славика, Михайла Вербіцького, Гаврила Понурка. Одеське об'єднання (єпископ П.В. Сердиченко) і особливо одеська церква потурбувалися про те, щоб ця конференція була справді святковою. Особливий внесок у роботу пастирської зустрічі вніс Володимир Франчук, завдяки якому ми сьогодні можемо знати історію християн віри євангельської. Він десятиліттями по крихті збирав історичні матеріали, які складають основу його майбутньої книги «Просила Россия дождя у Господа» (перша частина її вже побачила світ). У відкритті конференції взяли участь також представники місцевої влади, депутати Верховної Ради.

Юрій ВАВРИНЮК.

23-28 травня в Москві відбулася міжнародна конференція «Схід-Захід», організована Союзом християн віри євангельської Російської Федерації з безпосередньою допомогою церков Фінляндії, Швеції та Норвегії. В ній брали участь представники багатьох держав СНД: Росії, України, Білорусі, Молдови, Узбекистану, Азербайджану, Вірменії, Грузії, Дагестану, Осетії, а

Міжнародна конференція «Схід-Захід»

також різних п'ятидесятницьких союзів (в тому числі Об'єднаної церкви християн віри євангельської). Мета конференції: поділитися досвідом місіонерської роботи, яка ведеться на території СНД і, зокрема, серед мусульманського населення, виробити нові методи євангелізації, знайти можливості для розширення духовної праці.

Іван Федотов, єпископ ОЦХВЕ, сказав:

— Церкви скандинавських країн дуже допомагають нам і своєю допомогою додають натхнення. Вони є нейтральними, зв'язуючими елементами між нашими братствами, адже сьогодні є декілька п'ятидесятницьких братств, так званих реєстрованих, нерєстрованих та інших. Вони допомагають і матеріально. А ми маємо досвід, тому й є успіх. Якби не було цієї допомоги, то було б багато білих плям у нашій праці. Ця конференція обов'язково принесе плід. Не знаю, чи в 30, чи в 60 чи у 100 крат, але хороші результати будуть.

На фото: Раулі Лехтонен — заступник директора місії «Світло для народів» (Швеція) та директор місії «Голос надії» Микола Синюк.

Дорожні нотатки

«Серед священних язичницьких гаїв та ідолоських святинь зростають доми молитви живому Богові»

М.П.СИНЮК

(Продовження,
початок у №5, 2000)

5.04.2000

Сьогодні наш маршрут: м.Шумерля — м.Алатир, де місіонерами працює сім'я Михайла і Світлани Агеєвих, а ще далі, у с.Кір'я, — Микола Ареф'єв. До нього, на жаль, добратись не змогли через бездоріжжя. В Алатирі ремонт-реконструкція дому молитви. Михайло по-діловому розповідає, що де буде розміщено, показує затишний зал для проведення зібрань — і в голосі стільки щирості і переконання, що ось цей зал буде наповнений спасеними людьми. Будете в м.Алатир в Чувашії — неодмінно зайдіть до Агеєвих, вас щиро зустрінуть.

Повертаємося в місто Шумерля, що в перекладі означає — пролісок.

Володя Висоцький розповідає про особливі Божі благословення у служінні і при побудові дому молитви. Він напроти вокзалу. Неподалік Володя Камінний (так тут називають пам'ятник Леніну) рукою вказує в сторону дому молитви, ніби промовляючи: «Верной дорогой идете, товарищи!»

...У затишній квартирі Висоцьких, Тані і Володі, п'ємо чай. Володя весь час у думках — як скоріше закінчити будівництво. — А потім що? — запитуємо.

— Та хотілося б на новому місці розпочати церкву, — ділиться брат заповітними думками.

Згадую слова його матері (з боку дружини):

— Вы знаете, я просто счастлива, что Бог дал мне такого сына, а Танечке — мужа. Спасибо Украине, что вырастила нам такого сына и послала в Чувашию!

А голос тремтить від хвилювання. Я слухав її і чомусь бачив в уяві тендітну постать мами Володі у м.Луцьку. Як необхідні їй весняного часу дужі руки сина.

— Коли б ви тільки знали, брати, як моя мама молиться в Україні за мене і мою працю, — сказав він на прощання.

17.30. Вирушаємо на Волжськ. Дорога взагалі без пригод, якщо не зважати на те, що підшипник правого переднього колеса злетів разом з конгргайкою і нас здорово повело в сторону. Саша — досвідчений водій, і вже хвилин за 20 ми продовжували поїздку. О дев'ятій вечора відкриваємо ворота у м.Вольську на вул. Горького, 10-А. Сергія з Лідою вдома не виявилось. Ми чекаємо його, а я пишу ці рядки.

6.04.2000

Сергій і Ліда Ярути з сестрою Наташею приїхали опівночі. До третьої години ночі спілкуємося, п'ємо чай, молимося. По стомленому обличчі брата Сергія бачу, як непросто йому вести працю: «Маємо 14 місіонерських точок по Татарії і Марі Ел. Важко встигнути скрізь. Брат Юра Потапчик в сусідньому районі — також один, і йому там непросто. Коли б хоча 2-3 брати у підтримку, то ми змогли б більш продуктивно працювати. А так — складно, адже люди дуже різні приходять. Жителі Марійської республіки (особливо в селищах) майже не розуміють російської мови. Шукаємо серед місцевих братів, хто зміг би рідною мовою людям проповідувати, самі вчимося. Ліда, моя дружина, з глухоніми працює в Зеленогорську, Наташа їй допомагає. Робимо, що можемо».

...Так, ми робимо можливе, неможливе робить Господь. І так

яскраво було видно це на обличчях братів-марійців у містечку Приволзькому. З якою вдячністю говорили вони про місіонерів з України, з якою теплою згадували про своє навернення до Бога через їх проповідь.

...У Нових Паратах будується дім молитви. Йдемо з Сергієм глибоким снігом до стін, що вже звелися на рівень вікон.

— Постать самотнього будівельника на стіні мене глибоко зворушила. Брат з Рівненщини приїхав просто допомогти. Підсобник захворів. Ось він сам один на будівництві...

Серед священних язичницьких гаїв та ідолоських святинь зростають доми молитви живому Богові. І вже не такою самотньою здавалася на стіні постать брата з кельмою в руці. Серед засніженого поля в селищі Нові Парати прощаємося з Сашею Мелещуком. Старенький «Форд», навантажений літературою, бере курс на Н.-Новгород.

11.04.2000

— Астрахань — місто на островах, — так сказав мені хтось з пасажирів.

І справді — Волга тут ділиться на багато рік перед тим, як напоїти Каспійське море.

Астрахань — як любить говорити наш єпископ С.В.Веремчук — ще не вокзал, тобто не кінцевий пункт моєї поїздки.

— Близько трьохсот кілометрів ще потрібно проїхати на «ПАЗику» безмежними просторами калмицьких степів.

Дорога пряма і майже немає населених пунктів. Горбистий степ, місцями з жовтими барханами, ніби вказує, що ой як непросто влітку вижити тут зеленій траві, що зараз вкриває його.

Отари овець і кіз брудними плямами прикрашають краєвид і здаються маленькими острівцями в зеленому з свинцевим відтінком степу.

Чорний Яр зустрів гарним дощем і багнюкою. Геть забреханий, нарешті знаходжу будинок, де мешкають місіонери.

12.04.2000

Отже, Чорний Яр! Цю поетичну назву, як виявилось, дали українці, що з давніх і не дуже давніх часів проживають тут.

Віктор і Марина Савчуки мешкають на самій окраїні Чорного Яру. Заходжу в дім і застаю сцену, що нагадує древню історію про Самсона. Марина з ножицями в руках вправно наводить красу на голові чоловіка.

Зовнішність для місіонера — справа не остання. Адже саме з цього приводу Віктор мав часті зустрічі зі стражами порядку у Москві, Волгограді, та й у Чорному Яру ніяк не можуть звикнути до особи за паспортом — українця, а за «фейсом», як сміючись сказав брат Віктор, — «лицо кавказької національності».

Деякі сусіди до цих пір вважають його за бізнесмена з Грозного.

Отже, підсумовуючи вище сказане, зовнішність не така вже й маловажна річ, як декому може здаватися.

Місіонерська праця в Чорному Яру розпочалася, як і скрізь, — з проблем. І перша з них — прописка. Марина протягом довгого часу безуспішно намагалася знайти спільну мову з начальником паспортного відділу. Які тільки причини не висували державні мужі в погонах, щоб не дозволити приписатися. Та нарешті чи то зі злості, чи у пориві відвертості «господин в погонах заявив»: «Мы вас все равно не пропишем, и не старайтесь, потому что вы — секта. У нас есть своя православная церковь, и больше нам ничего не надо». Ось якою, виявляється, була справжня причина.

Тим не менше, у день мого від'їзду з Чорного Яру у паспорті Марини (до речі, громадянки Росії) нарешті з'явився штамп постійної прописки. Віктор ділиться думками:

— Не просто було розпочинати тут працю. Не було де жити, а тому близько двох місяців ми проживали в іншому селищі. Нарешті вдалося знайти недороге житло. Провели євангелізацію, дуже допомогли нам друзі з м. Астрахані. Маємо добрі стосунки з директором кінотеатру, де орендуємо приміщення. Великих успіхів не маємо, але маємо надію, що Господь буде вирощувати посіяне.

...Сьогодні я познайомився з людиною складної, навіть драматичної долі. Звати цю людину Юрій. Його обличчя спотворене до... (не знаю навіть, яке слово підібрати). Ось його ко-

ногою натиснув на спусковий гачок. Прийшов до свідомості в лікарні. На обличчі — суцільна рана. Шріт пройшов за якісь міліметри від мозку. Не злічити всіх операцій, які я переніс. Не знаю, чому так, але я і моя дружина залишилися живими. Зараз вона, правда, живе з іншим. Чотири роки в'язниці, де я зустрівся з Богом.

...Ні, ви не подумайте, я нікого не звинувачую у своїй долі, і дякую Богу, що так сталося, інакше я ніколи у своїй гордості і безумстві не зустрівся з Христом», — закінчив він свою проповідь.

...Чорний Яр розташований

Дружина — найперший помічник місіонера. Та — суїї помічником став чоловік.

ротка історія: «Я був задоволений або майже задоволений своїм життям. Дружина, донька, непоганий бізнес, хоч і з відтінком криміналу. Ділові поїздки, друзі, часті п'янки і як наслідок — неодноразова зрада дружині, яку любив безумно. Поступово дім перетворився у нескінченні сцени ревнощів і сварок. Виною у всьому був я. Одного разу, у приступі ревнощів, я схопив рушницю і вистрілював у дружину. Зрозумівши, що вона вже вбита, ствол зброї спрямував собі у підборіддя і

на стрімкому березі Волги. Стою і дивлюся на могутню, величну ріку, що срібним поясом підперізує розхристану душу землі російської. Думаю, дивлячись на широкі простори води, на ліси, що тонуть у тумані при смерку.

Спілкування з великими ріками без жодного слова, подібне до спілкування з великими, самотніми людьми. Спілкуючись з великими людьми — пізнаєш неординарність їх особистості, спілкуючись із ріками — пізнаєш себе. Спробуйте.

VII конференція Тюремного братства

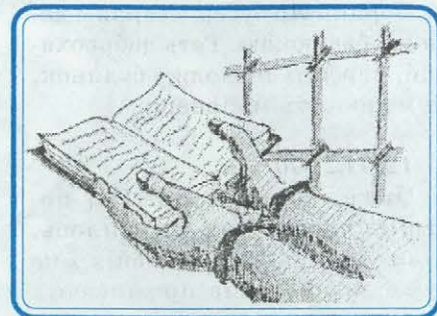
12-14 травня в місті Рівне відбулася 7 конференція Тюремного братства, яку організувала місія «Добрий самарянин». Понад 100 делегатів конференції та її гостей з різних куточків України та ближнього зарубіжжя приїхали сюди, щоб прославити Господа за спасіння.

Тюремне братство об'єднує працівників Божої ниви, що несуть служіння серед в'язнів колоній і тюрем. Це братство тих в'язнів, які почули проповідь Слова Божого, покаялися в своїх гріхах і стали на дорого спасіння.

Слово «брат» легко вживати стосовно рідної тобі по крові або дорогої та шанованої людини. Але щоб вчорашнього злодія, гвалтівника чи вбивцю називати братом — не всім це під силу. Та Бог дав бажання братам з Рівного, а саме

Петру, Павлу і Славіку Радчукам, ще в 1992 році розпочати активну проповідь Євангелії в місцях «не столь отдаленных». Україна, Росія, Білорусь, Молдова, Казахстан — така географія праці євангелістів Тюремного братства. За вісім років праці євангелізаційною роботою було охоплено понад 100 виправно-трудова закладів. Більше 100 тисяч євангелій, книг та брошур релігійного змісту в співпраці з капеланом Рей зі Сполучених Штатів Америки було роздано серед в'язнів колоній різних режимів.

Девізом конференції були слова Ісуса, звернені до Марти, що стояла біля гробу Лазаря: «...як будеш ти вірувати, славу Богу побачиш...» І як сказав один з гостей цієї конференції, — ми уже бачимо славу Богу. Слава Його

з'явилася і серед тих, які увірвали в спасіння через кров Ісуса Христа між сирих стін тюрем. Її не можна бачити. Вона на конференції виявляється в свідченнях, піснях і молитвах братів і сестер — колишніх в'язнів. «Ми втішаємося тим, що люди мають можливість сьогодні засвідчити, як Господь звільнив їх від різних уз», — говорить один з ініціаторів утворення Тюремного братства Павло Радчук. І коли на першій конференції були лише ті, хто працює серед в'язнів, то уже на четвертій ми мали багато колишніх в'язнів, яких Господь звільнив від тягарів гріха».

«ДОБРИЙ САМАРЯНИН»

із БЕЛЬГІЇ

Вже багато років минуло з того часу, як брат Павло Брацлавський залишив Україну і оселився в Бельгії. Там він прожив більшу частину свого життя. Там його родина, діти, там він несе служіння пастора церкви. Але все одно його щось вабить в Україну. Це «щось» Павло Брацлавський називає покликанням допомагати бідним, хворим, знедоленим. Щороку по кілька разів він та його дружина Бернадет приїздять сюди і не з порожніми руками. Після конференції Тюремного братства йому було задано кілька запитань.

— Брате Павло, розкажіть, будь ласка, з чого розпочалась Ваша допомога Україні?

— Коли відкрились кордони, ми в 1989 році полетіли літаком до родичів моєї мами в Москву. Я взяв декілька Біблій і вирізку

з газети зі словами Горбачова, де він сказав, що кожна сім'я в Радянському Союзі повинна мати в хаті Біблію. Я думав, якщо скажуть на митниці мені щось проти, то я покажу їм цю вирізку: дивіться, мовляв, ваш Президент

сказав. Але сталося так, що ніхто нічого не сказав, — і все пропустили.

Ми побули тут, на все подивились. Потім я сказав: добре — все-таки уже вільні. І ми вирішили через декілька місяців приїхати знову. Я та моя дружина протягом п'яти тижнів об'їхали автомобілем Україну, Росію, Білорусію. Ми заїжджали в села — і скрізь бачили, що прийшла свобода. Одночасно я бачив потреби людей, серйозні потреби. Скрізь, де ми бували, до нас звертались і лікарі, і адміністрація з проханням допомогти.

Перший наш пункт допомоги на Волині був в Камені-Каширському. Там я зустрів свою сестру. На той час в їхній сім'ї не було віруючих, а нині вже чотири члени церкви, ходять на служіння. Вони мають вищу освіту, працюють лікарями і Бог потихеньку свою роботу робить.

— Як почалася Ваша співпраця з місією «Добрий самарянин»?

— Через три роки після згаданої поїздки я зустрів в Польщі брата Павла Радчука. В Польщу я приїхав на запрошення брата Ремба. Був я там три дні, і одного ранку чую: хтось стукає, і чую, що розмовляють українською мовою. Це виявився Павло Радчук — директор місії «Добрий самарянин». Там ми і познайомились.

Я тепер задумуюся: чому він був там? Просто так, щоб сказати добрий день — і все? Ні, то була воля Бога, щоб він і я там зустрілися. З того часу ми співпрацюємо. Я полюбив брата Радчука, полюбив Волинь. Де б я не був, всі говорять лише: «Брате, те треба, те і те», а тут до мене не говорили — те треба чи те, а лише: «Слава Богу, поки що є». Я кажу, що таким треба допомагати.

— В чому саме полягає Ваша допомога?

— Ми розпочали з медицини. Я приїхав у Камінь-Каширський і побачив, що віруючі аспірини не мають. Відна дівчинка стоїть та тримається за щоку. Я запи-

тав її: «Що тобі болить», а вона говорить: «Я солі на зуб насипала, бо болить». Чекає, що сіль зніме біль. І ми почали постачати медицину. Закони, правда, змінилися, і щоразу важче стає це робити. Але стараємося, як можемо, по закону, звичайно. Допомагаємо одягом та взуттям. Продукти ми не привозили.

Рівненська і Волинська області — це два пункти роботи. Аптеку відкрили в Тернополі, в Рівне. Було багато пунктів, де ми почали працювати, але побачили, що продовжувати не можемо. Привезли ліки, поклали в куток. Через два місяці приїжджаємо і бачимо, що вони там так і лежать... Керівники багатьох лікарень просили, щоб ми допомагали, але ми відмовилися. Були такі скандали. Наприклад, дали ліки безкоштовно. Пресвітер через дві години пішов взяти жінці укол для обезболення, а йому

відповідають, що нічого такого не мають. А потім говорять: «А так, так, було тут щось, Павло якийсь привозив, але ми все це викинули, бо було погане». А ці ліки пройшли контрольну експертизу, і я мав документ, що вони дійсні два роки. Тому ми тепер працюємо переважно з місцевими громадами віруючих.

— Хто Вам допомагає?

Моя дружина. Вона бельгійка. Жінка повинна йти за своїм чоловіком.

Якби моя жінка була невіруючою, то сказала б: «Не хочу я твоєї України». Але вона ніколи не відмовляється, потрібно — ідемо. Вона довго вивчала російську мову, а тепер вільно розмовляє по-російськи. Захопилася допомогою. І ми робимо: вона своє, а я своє. Ввечері зустрінемося, а вранці знову йде кожен до своєї праці.

Розмову вів Юрій Троць.

Назад у минуле

Як стало відомо, Президент Білорусі Олександр Лукашенко видав черговий Указ, який вкрай утруднює можливість збору пожертв для релігійних общин та інших благодійних та громадських організацій. В ньому визначені «місця збору пожертв», його максимальні розміри і перелік документів, які необхідно узгодити тому, хто жертвує, з тим, хто одержує пожертвування.

Крім того, обмежені суми витрат на проведення різноманітних громадських заходів, до переліку яких входять, зокрема, богослужіння поза межами храмів та молитовних будинків, фестивалі, свята і т.д..

Формулювання Указу настільки неконкретне, що навіть весілля може вважатися заходом, витрати для проведення якого перевищують допустимі межі. Очікується, що в доповнення до Указу будуть випущені так звані «інструкції для службового користування», зміст яких не розкривається і не коментується. В будь-якому разі, 6 общин протестантського спрямування позбавлені реєстрації або одержали відмову в реєстрації у зв'язку з тим, що вони не мають власного приміщення для проведення богослужінь.

Захисники прав людини і юристи в один голос стверджують, що білоруський Закон Про релігії 1992 року не діє. Боячись дій у відповідь, більшість людей неохоче обговорюють деталі застосування всієї гами президентських декретів, неопублікованих інструкцій і наказів окремих офіційних осіб, які на практиці регулюють релігійне життя в країні.

Тим не менше, кількість протестантських общин неухильно зростає. Молодь в баптистських конгрегаціях складає приблизно 40%, у п'ятидесятників — від 50 до 60 відсотків.

Щасливі

*«Блажен кожен, хто боїться Господа, хто ходить путями Його! Коли труд своїх рук будеш їсти, блажен ти, і добре тобі! Твоя жінка в кутах твого дому як та виноградина плідна, твої діти навколо твого стола немов саджанці ті оливкові! Оце так буде поблагословлений муж, що боїться він Господа!»
(Пс. 127:1-4).*

У самій глибинці Волинського Полісся, недалеко від райцентру Каменя-Каширського, розкинулося село Бронниця. Звичайне село, звичайні люди. Хоча... Є і в цьому селі визначні особи. Як от Василь Федчик. Правда, здебільшого його називають в поєднанні саме із селом — Василь Бронницький. А те, що він визначний серед односельчан (і навіть в районі) — це факт. Ні, він не є видатним письменником або вченим, політичним діячем чи вчителем. Він навіть у школу не ходив (хоча гра-

моту знає). Простий сільський хлопець. Мало того — він інвалід... Причому інвалід, один вигляд якого викликає якщо не жах, то неприховане співчуття.

Вперше я побачив його років шість тому в Луцьку, на місійній конференції. Спочатку навіть не зрозумів, що це таке. Молодий хлопець ніс перед собою на дощечці... Навіть не знаю що... Якусь велику голову, посаджену на маленький тулуб із ще меншими ногами. Посадив (чи поклав?) на передній лавці. Голова посміхалася, розмовляла із хлопцем, з братами, які підходили вітатися. Не пригадую, які почуття мав тоді, але ця картина мені запам'яталася надовго.

Пізніше не раз доводилося бачити Василя — саме так звали цю нещасну, я тоді думав, людину. З розповідей інших дізнався, хто він та звідки. Потім довелося познайомитися ближче: декілька разів він в справах заїжджав у редакцію. Але це було вже після однієї події, про яку говорять ще й досі і, думаю, ще довго будуть говорити.

Це сталося чотири роки тому. Всі п'ятидесятницькі церкви Волині (і не тільки), всі села району

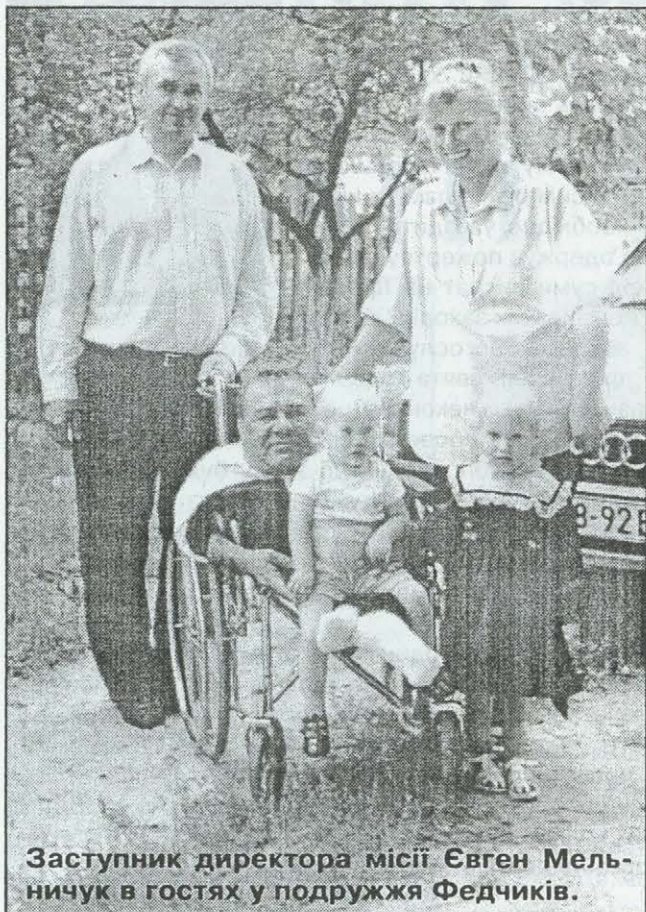
облетіла фантастична новина: Василь Бронницький жениться. Уже сам факт одруження був справді фантастикою. Бо Василя вважали не просто інвалідом, а справжнім калікою. Але ще більш фантастичним був вибір нареченої. Одруження нерідко бувають і серед інвалідів, правда, вони в більшості випадків стараються вибирати собі відповідну пару. А тут... Тетяна красива дівчина, з якою не відмовився б одружитися будь-який юнак. І ось такий вибір...

Не буду переповідати усіх пристрастей, що розгорілися навколо цього одруження. Вони досягли навіть обласного рівня — сюди був залучений і єпископ церков області. Але факт залишається фактом — Василь одружився. А через деякий час про нього заговорили знову: Василь став батьком...

Про «бронницький феномен» вже писала обласна газета «Волинь».

У заголовку матеріалу на першій сторінці стояло слово «любов». Про любов писати я не наважився. Бо не міг її зрозуміти. Думаю, що до кінця оту саму любов не розуміють навіть Василь з Тетяною. Вони просто живуть нею. І мені не вистачило сміливості зазирнути у те найінтимніше, яке з'єднало ці дві долі. Тим більше коментувати те, що недоречно було б коментувати...

Коли я із заступником директора місії «Голос надії» Євгеном Мельничуком їхав у Бронницю, то мене вела туди не просто журналістська цікавість чи сенсаційність майбутнього матеріалу. Я знав, що мені не вдасться відповісти на усі мої «чому?». Я підсвідомо розумів, що навряд чи є логічне пояснення того, що сталося, особливо поведінки Тетяни. Я думав про інше. Про те, що робить людину або щасливою, або нещасною.

Заступник директора місії Євген Мельничук в гостях у подружжя Федчиків.

...Коли під'їхали до Василевого обійстя, відразу зауважили навколо двору акуратно складені будівельні матеріали. «Василь хоче нову хату робити», — пояснює господиня. Господаря саме не було — поїхав на село дзвонити до Луцька: чи справді йому чекати гостей. Незабаром загуркотів двигун — і на подвір'я в'їжджає біла «Ауді». Василь опускає скло і висувається для привітання. З-за спини виглядають дві пари голубих-голубих оченят: таких як у тата. «Вони пості-йно зі мною в машині. Коли Таня на городі, я їх садовлю до себе, буває, так і позасинають в салоні. Вчора ввечері приїхав додому, то Галинка вже спала. Таня перенесла її в ліжко, навіть і не прокинулася. Ми вже й ноженят їм не мили, щоб не турбувати, аж сьогодні помив», — із сяючими очима захоплено розповідав Василь про своїх улюблениць.

Таня переносить з машини не лише Галинку та Марійку. Вона носить і Василя. Скрізь. Вдома, на зібранні, в місті і на базарі. Причому робить це настільки природно, без тіні незручності. Почуває себе так вільно, ніби бере його під руку. Тому якось ніяково казати, що вона «його доглядає». Вона просто допомагає зробити те, що йому не під силу. Як у будь-якому подружньому житті. А от від самого Василя декілька разів доводилося чути, що саме він «доглядає» сім'ю. У тому числі і свою рідну сестру, розумово відсталу.

— Я отак подумав: поки маю сили, ще живий, треба побудувати Тані та дітям хату. Бо хто ж про них потурбується? Батьківська вже стара, в ній навіть фундаменту немає. Підлога проламується, ремонтую, ремонтую, а воно ж то не до безкінечності ремонтуються. От потроху почав збирати матеріали. Завіз щебеню, заготовив крокви, балки, шифер, маю трохи дощок. От лишилося тільки блоки на стіни придбати. Але вже грошей немає. Трохи підзароблю, дасть Бог, почнемо будівництво.

Як це не дивно, але гроші він дійсно заробляє сам. Казав, що до одруження ніколи не приймав ні від кого ніякої грошової допомоги, бо був переконаний, що здатний сам собі заробити. Мало того, нерідко всовував племінникам-

студентам по кілька карбованців, коли ті їхали до Луцька. І лише коли з'явилися донечки, з'явилося більше потреб, з подякою приймає допомогу, як від Бога.

І взагалі, все у житті Василь приймає як від Бога. Навіть своє каліцтво. Коли розповідав про причини свого каліцтва, я дивувався наскільки він робив це спокійно. Хтось у подібній ситуації міг би проклясти свою долю і тих, з чиєї причини це сталося. Але тут ніякого осуду, ніяких нарікань — як ніби це так треба.

А народився Василько здоровим і гарним хлопчиком у багатодітній сім'ї (сам він був одинадцятим). Доглядали його, як це здебільшого буває в селах, старші брати та сестри. Тому коли старша сестра несла його дев'ятимісячного до невістки на сусідню вулицю, нічого дивного у цьому не було. Але дитина є дитина: зачепилася за якесь коріння — і Василько опинився на землі. Відчайний плач, який нічим не можна було вгамувати, свідчив, що сталося щось погане. Лікарі, до яких дитина через бездоріжжя та вічну селянську зайнятість потрапила пізнувато, винесли страшний вирок: дитина жити не буде, а якщо і виживе, то промучиться усе життя. Він вижив. І чимало промучився. На спині виріс страшний горб. Ноги майже не росли, були покручені. Десь до вісімнадцяти років страждав рахітом, від невеликого удару ламалися кістки (правда, вони і швидко заживали). Але голова була здоровою. І здоровим був розум. Тому, незважаючи на своє каліцтво,

яке він вже розумів і прийняв своїм дитячим розумом, одного разу Василько задумався: «Всі ходять в школу, вміють читати, писати, а я ні. Так не повинно бути». Але, на жаль, так було. Директор школи сказав, як відрубав: «Ніяких мені тут «штундиків» не треба!» Але старший брат приніс пропис, посадив Василя біля себе — і розпочалася наука. Грамоту хлопець вгриз — і щодо неї став таким, як усі.

Як усі... Мене вразила одна фраза, яку Василь сказав у своїй молитві. Ми стояли з ним на колінах, і він дякував Богові за своє життя, за дружину, за діток. І я почув: «Дякую Тобі, Боже, що Ти мене порівняв з усіма людьми». Ні, він не вважає себе гіршим від інших. Він такий, як усі. А може і не такий? Бо, як він сам висловився, у селі є багато людей і з руками, і з ногами, але живуть набагато бідніше, ніж він. «Я ще ніколи не був у боргах», — каже.

«З чого ж він живе?» — запитайте. Зі своєї праці. Одного разу старший брат привіз із Нововолинська годинникового майстра — і Василь всього за три дні збагнув секретні мініатюрних коліщаток. І став майстром на цілий район, до якого не боялися нести навіть золоті годинники. Бо знали: не обмане. І він потроху став заробляти. Заробив на мотоцикл «Яву» з коляскою. Друзі (а їх у Василя ой як багато!) возили його в сусідні села на зібрання, на співанки. Так-так, він ще й у хорі співав!

(Закінчення на 16 ст.)

Ця батьківська хата багато бачила на своєму віку. Скільки зібрань тут відбулося, скільки молитов вознесено в небо. Але вона своє вже відслужила. І доводиться Василеві думати про нову хату. Уже власну.

Наші інтерв'ю

Молитва —
ключ до благословення

Холодні землі тундри... Чим можна зігріти їх? Непрохідні болота... Як їх пройти? Розбиті людські долі... Як досягнути їх? Чим допоможемо їм ми, ті, хто не в змозі покинути своїх домівок, сімей, аби розповісти їм про спасіння, яке Бог приготував для кожного, хто вірує?

Нічим? Така відповідь не задовольнить не тільки Бога, а й, напевно, кожного з нас. Тож не будьмо байдужими: ми можемо зігріти, пройти, досягнути, бо у нас, таких, здається, слабких і ні на що не здатних, є велика сила — молитва — ключ до благословення.

Як приємно отримувати листи від вас, дорогі читачі, в яких ви говорите, що ви не ховаєте ці ключики у темні скрині, а стараєтеся відкрити ними двері проповіді Євангелії. Ось один з таких листів.

Мир Вам!

Я вітаю Вас любов'ю Господа Ісуса Христа.

Бажання бути місіонеркою в мене зародилося ще у ранньому дитинстві.

Народилась я у християнській сім'ї у м.Маневичах. Через певні обставини ми переїхали у Червоноград. Господь благословив мене, давши мені хорошу подругу. Нам положилось на серце нести служіння молитвенника. Щодня о7:00, 13:00, 22:00 у нас час молитви, незалежно, чи ми разом, чи порізно — ми молимося. Вівторок у нас — день посту за ту чи іншу потребу. І цілий тиждень ми несемо до Бога цю потребу у визначений час. У кінці тижня, в неділю, — день подяки за те, що Ісус нас почув і що відповідь від Нього прийде у свій час.

У нас є блокнот, в якому ми записуємо всі потреби, які несемо до престолу Бога, а також імена місіонерів. Записуємо всі відповіді на наші молитви, щоб, згадуючи їх, славити Його прекрасне ім'я.

Нехай Господь рясно поблагословить Вас і всіх працівників місії «Голос надії».

**Нестерук Ніна,
м. Червоноград,
Львівська обл.**

Мені хочеться підбадьорити всіх, хто молиться за місіонерів, і закликати тих, хто не молиться: моліться — і наслідків не доведеться довго чекати. Нещодавно до нас у редакцію завітали Костянтин Рябов і Мирослав Бендерський — благовісники з Воркути. Я б назвала їх новим поколінням благовісників в цьому

краї, поколінням, яке зросло на молитвах місіонерів, які ось уже майже 10 років засівають ниви людських душ, на молитвах християн, ув'язнених за віру євангельську у таборах Комі краю, на кістках яких серед боліт та льодів тундри і зросла Воркута. На сьогодні у Воркуті при населенні 150 тис. чоловік 10 євангельських церков, які посилають своїх благовісників на працю, бо ж іще 296 населених пунктів Комі потребують місіонерів.

Хто ж вони, ці благовісники? Які у них наміри, плани, проблеми?

Запрошую вас стати учасниками нашої розмови.

— Як ви прийшли до Бога і розпочали своє служіння?

Костянтин РЯБОВ:

— Я колишній наркоман, мене двічі судили, але моя мама була віруючою. Вона постійно молилася за мене, постійно просила, щоб молилася церква. У 1997 році мама померла. І відтоді я почав усвідомлювати, що моє життя на грані прірви. За два з половиною місяці Бог добре попрацював над моїм життям, і 20 серпня 1997 року я покаявся. З того часу я почав молитися Богові, щоб Він показав мені служіння, яке Він передбачив для мене. Спочатку я потрапив у місію «Гедеон», яка відвідувала лікарні, школи. Мені подобалося свідкува-

ти людям про Ісуса Христа, про Його розп'яття і воскресіння. Потім перед церквою постало питання, кого направити благовісником у селище Советське, щоб відкрити там церкву. Запропонували мені, і я погодився.

Мирослав БЕНДЕРСЬКИЙ:

— Бога в своєму житті я шукав давно, ходив по православних церквах, купував свічки, ікони і був певен, що саме це називається богопізнанням. Зі мною в пожежній частині працював товариш. Його життя було дуже складним: дружина залишила його, бо він приймав наркотики і жив тільки для себе; потім його звільнили з роботи, колишні друзі почали переслідувати за великі борги. Тоді я вважав, що це пропаша людина, і мені було жаль його. Але одного разу я побачив в його очах якийсь дивний блиск, якесь світло, інтерес до життя. Що ж сталося? Про це я невдовзі дізнався: мій друг запросив мене у церкву, яку сам недавно почав відвідувати. Мені було дуже цікаво, яка сила змінила його і допомагає йому повному дивитися на світ, любити це життя. Я пішов з ним, і донині я в цій церкві. Ось так я прийшов до Христа і нині служу Йому, на скільки дозволяють мені сили. Мій товариш теж є місіонером у селищі Жешарт.

— **Розкажіть про напрямки вашої роботи.**

М.Б.: — Я несу служіння благовісника у Воркуті, яке полягає в тому, щоб влаштувати евангелізації в місті. Зараз ми працюємо в лікарні у відділенні, де перебувають люди, залишені рідними через важкі хвороби. Рідні не можуть самі доглядати за ними, тому віддали їх під опіку держави. Членів церкви серед них ще немає, бо ми лише півроку трудимось тут. Але вже є 8 чоловік, які покаюлися і прийняли Ісуса Христа як свого особистого Спасителя. Ми проводимо там вивчення Слова Божого, влаштуємо евангелізації, бо там ще багато людей потребують спасіння в Ісусі.

К.Р.: — Служіння благовісника в селищі Советському я несу вже другий рік, також виконую обов'язки пастора церкви. У нас, слава Богу, вже 6 членів церкви, ще 4 готуються до

водного хрещення. Коли я чую, що моляться за місіонерів, моляться саме за Воркуту, то можу впевнено засвідчити: є плоди ваших молитов!

— **Якою ви бачите свою працю в майбутньому?**

М.Б.: — Ми з серпня в одному з районів міста плануємо відкрити нову церкву, і вже є домовленість про будинок культури, щоб там проводити богослужіння. Я вірю, що з Божою допомогою ці плани здійсняться.

К.Р.: — Ми плануємо у селищі Советському з вересня відкрити недільну школу, тому що дуже багато дітей хочуть вивчати Слово Боже. Також хочемо посилити роботу з молоддю, бо, на наш подив, у селищі дуже багато молоді, яка приходить на служіння чи до нас додому, шукаючи спасіння. Потрібно молитися за цих людей, щоб Бог пробудив у них надію на Ісуса Христа.

Знову ми повернулися до молитви. Дійсно, це основа життя та служіння кожного християнина. Недаремно, напевно, найбільшим побажанням, чи то зверненням до читачів газети, стали слова наших співрозмовників: «Моліться за працю місіонерів, тому що це та сила, яка допомагає місіонеру встояти. Молитвами святих діяли апостоли, створюючи церкви; на молитвах святих Церква і сьогодні існує, створюються нові місіонерські точки. Моліться, бо ще так багато планів та намірів, які необхідно здійснити».

Ольга МОРОЗОВСЬКА.

На фото: єпископ церков ХВЕ Комі краю Федор Величко та Президент місії «Гедеон» Мирослав Бендерський в мерії Воркути обговорюють проведення в місті евангелізаційних заходів з нагоди святкування 2000-річчя з дня Різдва Христового.

Бог робить чудеса в Узбекистані

Узбекистан — ісламська країна. Християни там терплять переслідування як з боку влади, так і з боку мусульман. Наша газета не раз писала про подібні факти, які були у цій середньо-азіатській державі. На конференції «Схід-Захід», що проходила у Москві, брав участь наш земляк, українець брат Сергій Нечитайло. Зараз він проживає у Ташкенті, де несе служіння єпископа церков християн повної Євангелії республіки Узбекистан. Він розповідає про ситуацію у цій країні.

— У 1998 році вступив у дію новий Закон «Про свободу совісті». Він позбавив реєстрації усі церкви (тепер зареєструвати релігійну громаду надзвичайно складно), було заборонено місіонерську діяльність, перехід від одного віровизнання в інше, передбачена кримінальна відповідальність за викладання у будь-яких християнських навчальних закладах без диплома, відповідної ліцензії та дозволу центру на викладацьку роботу.

З Божої милості нам вдалося зареєструвати Центр християн повної Євангелії. Згідно закону, він не міг бути зареєстрованим, бо у 8 з 14 регіонів республіки не було церков. Бог робить чудеса. Було багато молитов, боротьби — і Господь вийшов назустріч. Нещодавно ми зареєстрували духовну академію, яка нам дуже потрібна. Багато церков неможливо зареєструвати, бо у пастора чи проповідника немає диплома, який є однією з головних вимог для реєстрації. Спільно зі шведами розпочали атестацію пастирів. Вже атестували 68 пастирів і видали їм дипломи. У Ташкенті забороні

нені зібрання малих груп, тому збираємося підпільно. Але церква росте завдяки саме тим групам. Їх штрафують, але наші віруючі дуже гарячі і не зважають ні на що. Ми платимо штрафи, подаємо на пересуду і — збираємося.

На сьогодні зареєстрували 25 церков, 6 — у стадії реєстрації. Згідно закону, церква не реєструється, якщо в ній немає 100 членів. Тому цей закон нам допомагає у роботі — пастори мусять працювати, щоб була необхідна кількість членів. Ташкентська церква нараховує 65 національностей. Служіння ведеться російською та узбецькою мовами.

На фото: узбецька делегація конференції «Схід-Захід» на чолі з єпископом Сергієм Нечитайло (в центрі).

«...і пізнаєте правду, — а правда вас вільними зробить!»

Свідчення

«...Ти думаєш, що коли звільнишся з тюрми, станеш мудрішим. Ні, ти станеш гіршим. І потрапиш знову туди. Бо тюрма — це місце недосягнутих бажань людини.

...Багато моїх друзів повісилося. Один руки під трамвай всунув. ...Я і собі думав під трамвай всунути руку, але Господь сказав: «Так само, як ти віддавав свої члени в знаряддя неправедності, тепер використовуй їх, щоб приносити добро, виявляючи любов, яку отримав». Я дякую Богу, що маю можливість свідчити про Його велику любов». — Це слова людини, яка пізнала всі принади гріховного життя. Але Господь дав можливість пізнати йому і принади життя з Богом. І сьогодні він служить Тому, Хто спас його від неминучої смерті. Нікутьєв Ге надій живе у Мінську, несе служіння благовісника, багато проповідує та свідкує в місцях позбавлення волі.

Я з дитинства не знав Бога. В нашій сім'ї ніхто не говорив про Нього — в ній був тільки гріх. Ми, четверо братів, рано залишилися без матері — і жили страшним злочинним життям. Коли мені було 11 років — ми зробили перший свій злочин: пограбували квартиру і понапивалися. З 16-річного віку я почав вживати наркотики. Став кишеньковим злодієм. Коли отримав свій перший строк, то подумав, що я найнещасніша людина і що наша сім'я проклята. Перед цим сів в тюрму мій брат, де втратив руку.

Щоб вижити, я навчився премудростей табірної життя. Хочу сказати, що так само, як віруючі знають один одного, так і кишенькові злодії знають один одного. Ми зустрічалися в певному місті, підтримували один одного. Було якесь хибне почуття братства.

Потім мене засудили вдруге. Я перебував в Казахстані. І тут сталося те, що я запам'ятав назавжди. До нас в камеру посадили одного чоловіка. Подивившись навколо себе, він сказав, що за 10 років тюрма не змінилася. Його спитали: «За що ти сидиш?» А він: «Я сиджу за Слово Боже». Перше, що цей чоловік став нам розповідати, — що є Ісус Христос і що Він Живий Бог. Він нам заспівав пісню, яку я добре пам'ятаю. Ми там, в камері, записували її: «Где ты, прекрасная, светлая, ясная Родина, вечная Отчизна моя?» Пам'ятаю, як він молився: «Господи, усіх, хто на-

вколо мене сидить, спаси їх. Всіх людей в тюрмі спаси. Допоможи моїй жінці і дітям, які залишилися без чоловіка і батька!» Він плакав за всіх.

Після цього мене ще раз судять; визнають рецидивістом. Відправляють в табір з особливим режимом як невинуватого. Тут я побачив людей, які просиділи по 50-60 років. Ми, молодші, показували один на одного і говорили: «Дивись, це твоє майбутнє».

В таборі я дуже захворів, ледь міг дихати. Але Бог явив мені милість — і я отримав зцілення. І ось до мене приїжджає мій брат, який також сидів у тюрмі (всі мої брати сиділи в тюрмі) і замість наркотиків, що раніше привозив, засвідчив мені про Бога, в Якого увіривав. Він не приніс мені Біблію, бо це були 80-і, не дозволялося, а живе Слово Боже. І я сказав: «Боже, Ти можеш мене визволити. Я навіть не знаю, яким чином я зможу стати ось такою людиною, як мій брат». Я не знав віруючих. І ось тоді я згадав того чоловіка, з яким одного разу сидів.

Коли я звільнився і вперше прийшов на служіння, я відчув, що мене хтось любить, хоче зробити мені щось хороше, — і в мене почали литися сльози. Вони лилися, і якийсь ніжний голос говорив: «Я спасу тебе». Тоді ж я почав чути багато інших голосів: «Йди звідси. Нікого тут немає. Ніякого Бога немає». Я зробив спробу піти. І тут відкрилася пе-

реді мною безодня. Я почав, що впаду в неї, — і закричав: «Ісусе, спаси мене, я не хочу в пекло». Мені не захотілося більше колотися, мені не захотілося лізти в чужу кишеньку. І перше, що я сказав, коли став на коліна: «Люди, прошу вас, простіть мені, може, я у когось з вас украв останні гроші. Може, не я, а мій товариш чи друг. Але ви виявилися справжніми віруючими людьми, ви мене не прокляли, а сказали: «Ісусе, помилуй ту людину». Я прошу прощення за все. Я вдячний вам, що ви за мене молились — і Бог вас почув, бо ви послухали Ісуса, який сказав: «Не проклинайте, але благословляйте».

...Ти думаєш, що коли звільнишся з тюрми, станеш мудрішим. Ні, ти станеш гіршим. І потрапиш знову туди. Бо тюрма — це місце недосягнутих бажань людини. Людина хоче бути багатю, і диявол пропонує їй свій шлях до багатства. Вона стає ще біднішою. Та диявол не залишає її. Доводить до межі, а потім говорить: «Твоє життя закінчилося». Багато моїх друзів повісилося. Один руки під трамвай всунув. Але все одно крав, їздив з друзями і щось робив з ними. Я і собі думав під трамвай всунути руку, але Господь сказав: «Так само, як ти віддавав свої члени в знаряддя неправедності, тепер використовуй їх, щоб приносити добро, виявляючи любов, яку отримав». Я дякую Богу, що маю можливість свідчити про Його велику любов.

Борис ФЕНДРОСОВ

Поетична сторінка

Борис Фендросов народився 13 січня 1923 року в селі Дібрівка Донецької області в сім'ї віруючих.

До війни отримав неповну середню освіту. В кінці 1945 року був мобілізований в ФЗН в місто Дебальцеве.

Працював токарем, шофером, теслюю і гірником, спочатку в лаві, а згодом машиністом підйомної установки.

Одиннадцять років тому віддав своє серце на служіння Господу. В своїх віршах, які вийшли збіркою «Росинка» у 1998 році, роздумує про життя.

На косовиці

Зелений час, трава буяла,
Дозрілий червень ще гостив.
Пора закон свій написала —
І Бог на труд благословив.

Горби іскряться ковилою,
Неначе лебеді летять,
Мій світ хитається з косяю —
І трави падають, бринять.

Ятрьть мозолі на долонях,
На кладці річка бурунить,
Росою зблискують на скронях
Солончаки. — Лице горить.

Та покидала втома тіло,
Коли на сні спав клубком,
Вечірнім вітром шепотіло
І пахло, пахло молоком.

Коли царює в серці спокій
І втома ласкою тобі, —
Хвала, що я не самотній,
Хвала Христу, що дав ці дні.

Мої літа

Одспівали сади, одспівали,
Де ж весна моїх днів подалась?
Все гріхи без жалю розтоптали,
Вся краса їх в скорботу злилась.

Тільки спогадів тужне квиління
Та жалі, що в дорогу спізнівсь.
З-поза чорної хмари промінням
Шлях до хати вгорі засвітивсь.

Я іду по крутій кам'яниці
Понад віхами слів Христа —
Тут мурується з правди світлиця
І надії бажана мета.

До землі аж згинається доля,
Та не буду нікуди звертать.
Тільки в мріях розлоге,

роздольне —

Те в житті нам несила долать.

« Росинка »

Одспівали сади, одспівали,
І в полях половіють жита,
А на серці весну засівають
Повні зерна Ісуса Христа.

Вгамую спрагу на колінах

Живе не в часі джерело.
Весни світанки в Ньому зріють,
Навколо луки зеленіють,
І б'є життя, мов птах, крилом.

Нуртує правди білизна
Із скелі вічного бажання.
Я п'ю Його гіркі страждання,
Бо це для серця новизна.

Світило істини — струмок —
Серця, як скальпель, розтинає,
Надії, радощі вселяє,
Якщо скуштуєш хоч ковток.

Схилився низько до води,
Вгамую спрагу на колінах.
І слава в небо буде линуть
За Божі щедрії труди.

Дивлюся в стрічку голубу —
І бачу небо світлочолє,
І бачу світлі зорі Слова,
І Бога творчу глибину.

**В моїй душі Христос
воскрес**

Гуляє місяць по діброві
І славлять Бога солов'ї,
Могутні сосни, чорноброві,
Думки розбуджують мої.

Ведуть у мандри неозорі,
Де стежі Божі, як пісні.
Христова кров — небесні зорі
На серці світяться мені.

Гілля гойднеться, зрине птиця
І захлюпоче тишина.
І вже діброва, мов криниця,
Яку не випити до дна.

Серед красунь біляво-синіх,
Намістом ряджених беріз,
Іду й радію я, що нині
В моїй душі Христос воскрес.

Дощик

Чорні хмари насувають —
Дощ проллється, як з відра.
В кольорах веселки грають
Чисті промені Христа.

Все у Бога, все чудово,
Зміє лють і бруд гріха.
Як дощем зіллється слово,
Біль на серці притиха.

Навіть вітер віє чистий,
Чисте листя днів моїх,
Чиста стежка, совість чиста,
Шати чисті у святих.

Дякуй серце, дякуй Богу,
Він вшанує тебе,
І покаже дорогу,
В царство вічне приведе.

Малюнок Володимира Юхимчука

Сторінка для дітей

Чистота серця

«Чи ви не знаєте, що ви є храм Божий і Дух Божий живе у вас? Якщо хто зруйнує храм Божий, того зруйнує Бог, тому що храм Божий святий, а цей храм — ви» (ІКор. 3:16-17).

Сім'я Попових раділа, тому що їм вдалося орендувати на літо туристичну базу для дітей церкви. Вони хотіли порадувати їх, а тому вирішили нікому про це не розповідати, поки все не впорядкують і не приготують кімнати. Своїх дітей, Пилипа та Оксанку, вони попросили допомогти прибирати.

— Тут таке безладдя, — взялась за голову дівчинка. — Ніколи тут не буде чисто.

— Так, тут брудно, бо багато років в цьому будинку ніхто не жив, — пояснила мама.

— Пилипе, — поклікала мама сина, — ти і тато будете працювати в дворі, а ми з Оксанкою в будинку. Батько і син почали складати каміння, збирати гілки,

розкидані по дворі, зривати траву, а потім взялися чистити виноград. Раптом вони почули крик — і відразу ж із будинку вибігла Оксана.

— Ой, як це жахливо, — обурювалася вона. — Я не хочу бути тут. Одна мишка пробігла прямо біля моїх ніг. До того ж в кутках дуже багато павуків! Тут жахливо брудно, а я не можу цього терпіти.

— Знаєш, моя дорога, — почав тато, — це, звичайно, дуже погано, що тут таке безладдя. Але коли ми закінчимо прибирання і тут буде чисто, тобі захочеться залишитися.

— Ми чомусь завжди повинні робити те, чого не роблять інші. Чому інші діти із церкви не приходять прибирати? — накинувся на тата Пилип.

— Зачекайте, — заспокоював їх тато. — Я зроблю маленьке порівняння. Цей будинок символізує серце людини. Ми повинні кожного дня очищати його, інакше воно буде схоже на цей занедбаний будинок. Подумайте: коли ви прийняли Ісуса у своє серце, ви стали храмом Божим. Щоб ваш духовний будинок був чистим, потрібно очищати його кожного дня, а як ні, то у вашому будинку заведуться павуки егоїзму і стануть бігати мишки злості. Вони будуть дуже швидко розмножуватися, так що в кімнаті молитви з'явиться павутина ліні, а вікна душі будуть в пилу егоїзму. Ви розумієте мене, діти?

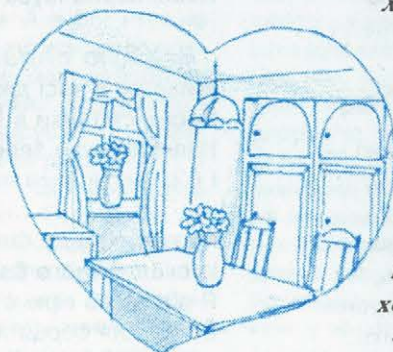
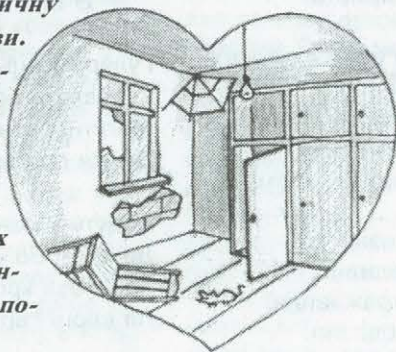
— Так, я зрозумів, — відповів Пилип. — Ти говориш про мою поведінку, чи не так?

— І моє серце теж потрібно очищати, — зізналася Оксана. — Я буду просити про це Господа.

А ТИ? Коли ти востаннє очищав своє серце? Бог чекає, щоб ти просив у Нього прощення за кожний гріх. Він завжди готовий простити тобі.

Адже тільки в серці без гріха — чистому серці — живе Дух Святий. І лише таке серце добрі плоди.

ПАМ'ЯТАЙ: ОЧИЩАЙ СВОЄ СЕРЦЕ!

Кросворд

К	О	Р	Н	И	Л	І	Й
А	Т	С	У	Г	В	А	Р
Й	И	П	М	А	Р	Ф	А
Я	Т	Т	І	І	Л	І	З
Ф	О	Р	Ф	Л	В	В	А
А	О	П	П	Р	А	А	Л
Д	А	Н	Н	А	С	Т	Е
С	Я	І	Р	А	Х	А	З

В цьому кросворді заховано 14 новозаповітніх імен, а з 5 букв, що залишаться, ви зможете скласти ім'я людини, яка сказала: «Срібла й золота в мене нема, але що я маю, даю тобі: У Ім'я Ісуса Христа Назарянина устань та й ходи!»

А чи знаєте ви?

Уважно прочитайте нижчеподані вірші з Біблії. Якщо вірш написаний правильно, поставте букву «П», а якщо неправильно — букву «Н».

Хто сказав ці слова?

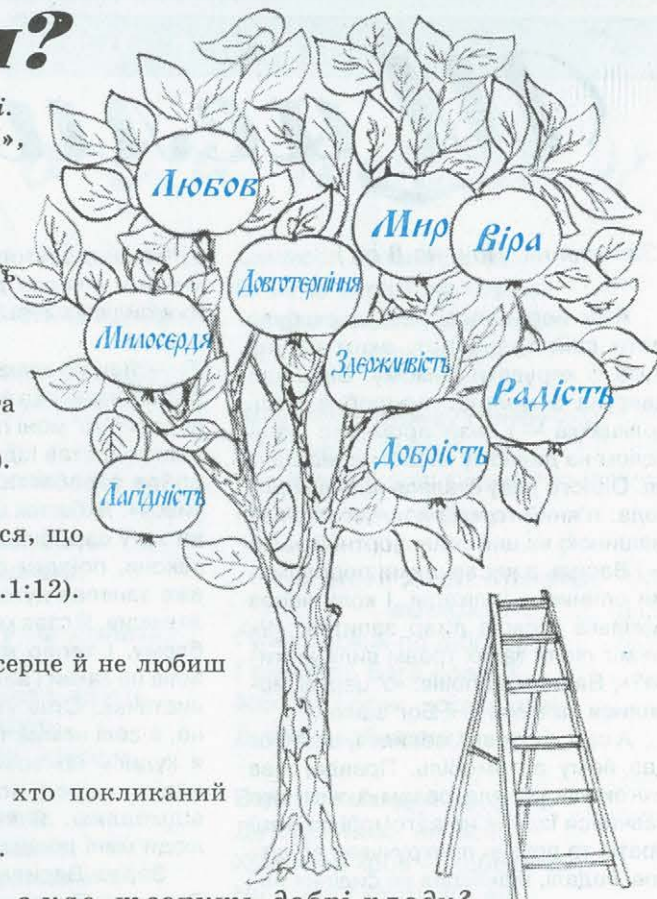
«Та я не знаю, що мій Відкупитель живий...» (Йова 19:25).

«...я знаю, що тим буде добре, хто Бога боїться, хто перед обличчям Його має страх!» (Екл. 8:12).

«...знаю, в Кого я ввірував, та впевнився, що має Він силу заховати на той день заставу мою» (2 Тим. 1:12).

«...я знаю, Боже мій, що Ти вивідеш серце й не любиш щирість» (1Хр. 29:17).

«...знаємо, що тим, хто любить Бога, хто покликаний Його постановою, усе допомагає на добре» (Рим. 8:28).

А чи знаєте ви, що Дух Святий, живучи в нас, творить добрі плоди?

Дощик

Дощик, дощик рясно сіє...
Землю поливає, —
Всі рослинки зеленіють,
Вгору виростають.

Земля плід дає людині,
Як учора й нині.
Люди Бога забувають
І не прославляють.

Але Бог таки ще завжди
Зі Своєї правди
Дощик з неба посилає...
І все виростає.

Отже, ми, маленькі діти,
Як чудові квіти, —
Будем Бога прославляти
Й подяку складати.

Йосафат ІВАСЬКІВ.

Над сторінкою працювали Оксана Третяк та Володимир Юхимчук.

Завдання для знавців

За поданими посиланнями віднайдіть вірші в Біблії і уважно прочитайте їх. З'єднайте лінією кожен дію Духа Святого з відповідним посиланням на вірш.

дає радість

1Сол. 1:6

запечатує вірних для викуплення

Рим. 15:13

вливає любов Божу

Еф. 1:13

збагачує надією

Рим. 5:5

дає мудрість і знання

Ів. 16:13

сповіщає майбутнє

1Кор. 12:8

Щасливі

(Закінчення. Поч. на 8 ст.)

А ще його заповітною мрією було мати свій транспорт, яким можна було б керувати самому. Відшукав двигуна з мопеда, приробив якісь коліщата — і незабаром вже їздив селом на дивному засобі пересування. Одного разу сталася прикра пригода: п'яний голова колгоспу наїхав машиною на цей транспортний засіб — і Василь з численними переломами опинився в лікарні. І коли через декілька місяців лікар запитав: «Як ти міг після таких травм вилікуватися?», Василь відповів: «У церкві молилися за мене — і Бог зцілив».

А сам він довго молився, щоб Бог дав йому автомобіль. Правда, мав мотоколяску, але разом з тим вже навчився їздити на автомобілях свої братів та друзів: прикручував додаткові педалі, підкладав на сидіння подушки — і в дорогу. Автоінспектори вже знали його і не чіпали, хоч їздив без посвідчення: не вистачило якихось вісім сантиметрів. Але і тут, як він каже, Бог допоміг: Василеві дозволили вчитися в автошколі і здати на посвідчення. Закінчив школу, до речі, з похвальним листом. Права були, але не було справжньої машини. Своєї. Та Василь не був би Василем, якби залишив свою мрію. Він молився. Він вірив. І ця віри звела його із Егертом Едвіном, російським німцем. Про незвичайного інваліда-автомобіліста він дізнався через місію «Голос надії» стараннями зас-

тупника директора місії Віктора Намчика. І через деякий час Василь вже сидів за кермом власного «Мерседеса».

— Я дуже завдячую Едвінові за цю допомогу. — каже Василь. — Саме він допоміг мені піднятися. Цією машиною я став їздити в Польщу, став добре заробляти, потрохи «розкрутився». Якби так ще з рік поїздив, то на хату заробив би. А то змінилися закони, поїздки стали невігідні, і я вже занепав духом. Але Бог і тут не залишив. Я став молитися за цю проблему. І тепер вже маю заробіток. Хоча не такий і великий, але для сім'ї вистачає. Став «таксувати». Напевне, в селі немає такої людини, яку б я кудись не возив. До мене ідуть навіть серед ночі — і нікому не відмовляю. Я комусь допоможу, люди мені допоможуть...

Зараз Василь їздить на «Ауді». Ремонтує її сам, навіть двигун. Звичайно, додаткова допомога потрібна, але керує всім він. І в домі господар, звичайно, він.

Слухаю я Василя і думаю: «Ні, він не інвалід. Інваліди скорше ті, хто, маючи руки та ноги, силу та здоров'я, плаче, що стало важко жити, нема де заробити і тому подібне». А він живе повноцінним життям, з оптимізмом дивиться на життя і з гумором на свій фізичний стан. Він може і над собою піджартувати, не втрачаючи при цьому власної гідності. А ще допомагає йому віра в Бога. За час нашої не такої вже й

довгої розмови Василь часто казав: «Це Бог мене зберіг. Це Він залишив мене жити. Дякую Господу, що я лише фізично інвалід, що маю розум і здорову голову. То Бог дав машину, роботу. Це Бог подарував мені дружину, бо я навіть не міг і думати про подібне. І Він дав таких чудових доньок...»

Так, доньки у нього чудові. Горнутья до тата, може, більше, як до мами. І Тетяна чудова. Про їхню любов можна було б писати книгу. Але чи зможе хто до кінця зрозуміти той крок, на який наважилася молода, гарна дівчина чотири роки тому? Тим більше, що ініціатива одружитися була саме з її боку. Не побоялася труднощів. Не побоялася осуду з боку оточуючих. І сьогодні вони з Василем разом. І вони щасливі. Набагато щасливіші від сотень подружніх пар, які, маючи повний достаток в домі, престижні роботи та добре здоров'я, почувають себе чужими стосовно один одного. Вони щасливіші від тисяч молодих пар, які іноді не витримують декількох місяців чи навіть тижнів і розлучаються. І їхні доньки щасливіші від матеріально забезпечених «сиріт при живих батьках», у яких тато з мамою «не зійшлися характерами»...

Розумію, що проблеми у них, як і в кожній сім'ї, є. Але вони завжди вирішуються. Хоча, поспілкувавшись з Василем, здається, що у нього їх немає. І коли він розмірковує вголос: «От мені б ще хату збудувати...» — це сприймається не як безпомічне ниття. Він просто ділиться своїми планами. І я вірю, що він збудує хату. Бо в нього є віра. В нього є оптимізм. Є Бог, якому в усьому довіряє. І, на решті, в нього є Таня. Його Таня...

Юрій ВАВРИНЮК,
Луцьк-Бронниця-Луцьк.

Пожертви на газету надсилайте на розрахунковий рахунок № 2600130016564 в УСБ м. Луцька МФО №303019 або на адресу редакції поштовим переказом з поміткою: «На газету».

Редакція не завжди поділяє думку авторів матеріалів, що друкуються.

Надіслані матеріали не рецензуються і назад не повертаються.

При передруку матеріалів посилання на газету «ГОЛОС НАДІЇ» обов'язкове.

Над номером працювали: Василь МАРТИНЮК, Віктор МОКІЙЧУК, Анна ЯРУТА, Володимир ШОЛОМ, Ольга МОРОЗОВСЬКА.

Засновники: місія «ГОЛОС НАДІЇ», обласна Пресвітерська рада церков ХВСП Волині.

Тираж: 8000 примірників

Рестраційний номер: ВЛ 030 від 10 березня 1994 р.

Виходить щомісячно

Редактор:
ЮРІЙ ВАВРИНЮК
Відповідальний редактор
Юрій ТРОЦЬ

Адреса:

вул. Вороніхіна, 14а
м. Луцьк, Україна, 43020

Телефон: (03322) 5-44-06

Факс: (03322) 5-51-82

E-mail: Voice@voice.lutsk.ua